

NACHTELIJK DOBBEREN

OP ZEEBAARS

Zeebaars is weliswaar een zichtjager, maar is 's nachts ook volop actief. Harry Stet trekt er daarom wekelijks op uit om tijdens de donkere uurtjes *Dicentrarchus labrax* te belagen in het havengebied van IJmuiden. Niet met kunstaas, maar met dobbers, breekstaafjes en zagers.

TEKST: JUSTIN BURGGRAAF > FOTOGRAFIE: SANDER BOER

De duizenden lampjes en rook spuwen de schoorstenen van de Hoogovens naast de IJmuidense haven zorgen voor een mystiek sfeertje. En wat licht in de duisternis op de visstek van Harry. Voor de Beverwijker is het vissen een familieaangele-

genheid, dus heeft hij op deze avond ook zijn vrouw, dochter en zoon meegenomen. Ondanks de gezellige drukte aan de waterkant, verliest hij zijn dobber met breekstaafje erop geen moment uit het oog. De hoogste concentratie is vereist bij deze visserij. "Het is wachten op het magische moment dat het lampje van-

uit het niets ineens met een ruk onder water verdwijnt. Dat maakt het zeebaarsvissen met de dobber voor mij zo'n superspannende visserij."

BIJ DE BODEM

Het vage schijnsel van het breekstaafje danst in de ebstroom richting zee verleidelijk op de golven. >>

Al tijdens de derde drift verdwijnt de dobber plotsklaps in het donkere water. Harry draait de lijn strak, maar helaas zonder resultaat. “De zager is niet aangeraakt, dus dit was de bodem. Op deze plek zit onder water een soort drempeltje waar je haak tijdens de drift soms achter blijft steken”, verklaart hij de gemiste ‘aanbeet’. “De kunst van deze visserij is om zo dicht mogelijk bij de bodem te vissen. Daar waar de vis aast. Dan loopt je haak wel eens vast. Maar trek je bij een vastloper voorzichtig aan de lijn, dan krijg je het zaakje meestal wel weer los.”

RONDSCHARRELEN

Het zijn bovendien juist die richels en randjes waar zeebaars op de loer ligt. “Naarmate je een stek vaker bevist, weet je wel waar zich de hot-spots bevinden. Al blijft het vanwege het wisselende waterpeil altijd een beetje zoeken.” Mocht je op zo’n plek niet meteen beet krijgen, dan betekent dit volgens Harry niet dat er geen zeebaars zit. “Sommige vissen wachten af tot de stroming iets eetbaars aanvoert, maar het merendeel scharrelt ’s nachts actief rond tussen de stenen. Je kunt dus

In 2018 is het verplicht om alle zeebaars die je vangt terug te zetten

CIRCLE HOOK

Als zijn dobber wederom de diepte in duikt, valt het op dat Harry niet aanslaat. Hij draait heel kalm de lijn strak, waarna de vis zichzelf haakt. “Dat komt omdat ik een circle hook gebruik. Deze haken zijn zo gemaakt dat je alleen de lijn hoeft strak te draaien. Vervolgens maakt de haak een draai in de bek en zet zich vast in de lip. Het grote voordeel is dat je zelden nog last hebt van slikkers, waardoor ook een hele gretige zeebaars weer ongeschonden terug kan.” Op de circle hook maat 1 prikt hij grote óf kleine zagers. “Veel mensen zweren bij forse zagers. Soms aast de vis echter heel voorzichtig en snoepen ze telkens een deel van je zager af. Dan pak ik liever een iets kleiner exemplaar, zodat je de vis sneller haakt.”

IN DE WINTER

Het zeebaarsseizoen van Harry loopt van januari tot en met december. “Rond kerst en oudjaar probeer ik altijd een paar uurtjes weg te glippen als het mag van het thuisfront. En ja, dan vang ik ook nog zeebaars aan de zager.” Deze typische zomervis vangt hij het hele jaar door in IJmuiden. “Al zijn het in de winter doorgaans geen recordvissen. Maar de scholenbaarsjes zijn hier in de koude maanden ook gewoon aanwezig. Misschien omdat je hier een warmwateruitlaat

hebt van de Hoogovens. Al vang ik ze in het hele havengebied, dus ook op plekken waar het water steenkoud is.” Bovendien vangt Harry in de wintermaanden geregeld andere vis. “Gul, wijting en zelfs platvis vang ik driftend met de dobber.”

MINDER GROOT

Na drie ondermaatse zeebaarzen stelt de Beverwijker voor om te verkassen. Na een korte wandeling komen we aan bij de punt van een dam, waar we in het schijnsel van de Hoogovens een mooie stroomnaad zien. “De spuisluis staat aan, dus nu stroomt het weer de andere kant op. Soms levert deze stek mooie vissen op, al kun je er geen peil op trekken en is elke dag anders. Dat is ook het leuke en mysterieuze aan de zeebaars. Geen visessie is hetzelfde.” Wel meer van hetzelfde, is het formaat van de vangsten. “Je merkt dat het aandeel grote(re) vissen steeds verder afneemt door commerciële overbevissing. Voorheen ving ik elke sessie wel enkele mooie maatse vissen. Nu is het vooral klein spul en een enkele net maatse vis.” Dat blijkt als er nog enkele ondermaatse vissen tijdelijk boven water komen. “Met acht zeebaarzen was dit een prima avond, al zaten er helaas geen grote exemplaren bij. Heb ik in ieder geval een goede reden om morgen weer te gaan,” lacht Harry.

Door de zager op een circle hook te prikken heb je vrijwel geen slikkers en kan alle zeebaars weer ongeschonden terug.

gerust op één plek blijven staan.” Dat blijkt als na de zoveelste drift de dobber plots foetsie is. Dit keer is het wel vis en na paar felle runs schuift zoon Lars het net onder een zeebaarsje.

DONKERE UURTJES

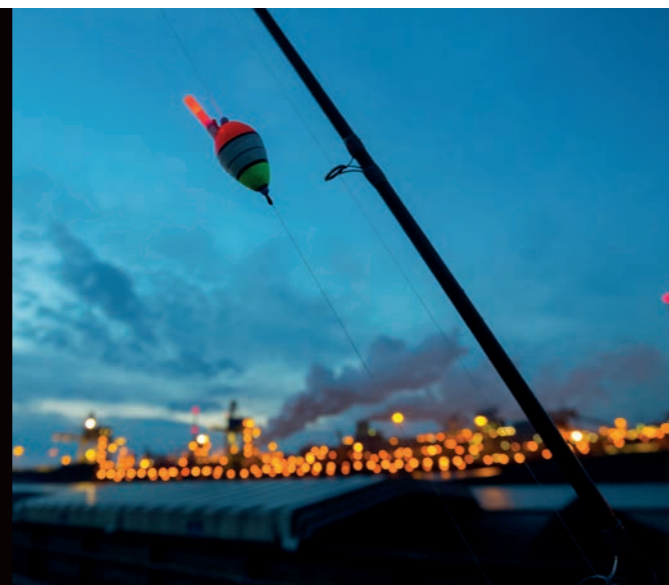
Nadat de vis netjes is teruggezet, vertelt Harry waarom hij al-

tijd bij nacht en ontij op zeebaars vist. “Heel simpel: overdag werk ik”, lacht de aannemer met een eigen bouwbedrijf. Zelfs hoogzomer gaat hij pas tegen de schemering op pad. “Daar heb ik ’s ochtends als we op een klus staan weleens spijt van. Maar ik heb gewoon veel meer vertrouwen in de donkere uurtjes. Mijn ervaring is dat de aanbeten toene-

men zodra de zon achter de horizon is verdwenen. Bovendien is het extra spannend om in het donker te vissen. Je bent volledig gefocust op het breekstaafje en het is elke keer weer even schrikken als het lampje ineens onder water verdwijnt.”

DRIE METER DIEP

Inmiddels is het tij gekeerd en drift Harry’s dobber precies de tegenovergestelde richting op. Hij maakt driften van zeker 60 meter langs een stenen dam en biedt zijn aas daarbij op een meter of drie diep aan. “Dat is hier op een of andere manier de ideale diepte. Mocht het niet lekker lopen, dan vis ik wel eens wat dieper of ondieper – maar dat is eigenlijk zelden nodig.” Op zijn stekken kent hij inmiddels elk hobbeltje, steentje en gaatje. Op plekken waar hij niet bekend is, schuift hij de dobber net zolang omhoog totdat de onderlijn vastloopt tijdens een drift. “Daarna schuif je hem een centimeter of tien omhoog. Dan weet je zeker dat je altijd rond de bodem vist.”

>> MATERIAAL

Voor het dobbervissen op zeebaars gebruikt Harry een stevige hengel met een werpgewicht tot 80 gram. “Dat lijkt wel licht wat veel, maar als je een keer een 70’er hebt gehaakt die op 40 meter afstand meteen de stroming induikt, dan weet je dat een beetje power geen overbodige luxe is.” De hengel combineert hij met een molen in het 4000-formaat met daarop een 14/00 gevlochten lijn. “Hierop zet ik een tussen twee kraaltjes een 11-grams schuifdobber die gestopt wordt door een stuitje. Daaronder komt

een gewicht van 7 gram wat over de lijn kan schuiven en een kraaltje. Die laatste beschermt de knoop met het speldje waaraan de ruim een meter lange fluorocarbon onderlijn van 35/00 zit bevestigd. Halverwege deze haaklijn – aan het uiteinde zit een circle hook maat 1 – zet Harry nog een knijpgewichtje om het aas iets sneller te laten zakken. “Zorg ervoor dat je haaklijn altijd iets minder trekkracht heeft dan je hoofdlijn. Dan verspeel je alleen de haaklijn als je onverhoopt vastzit.”